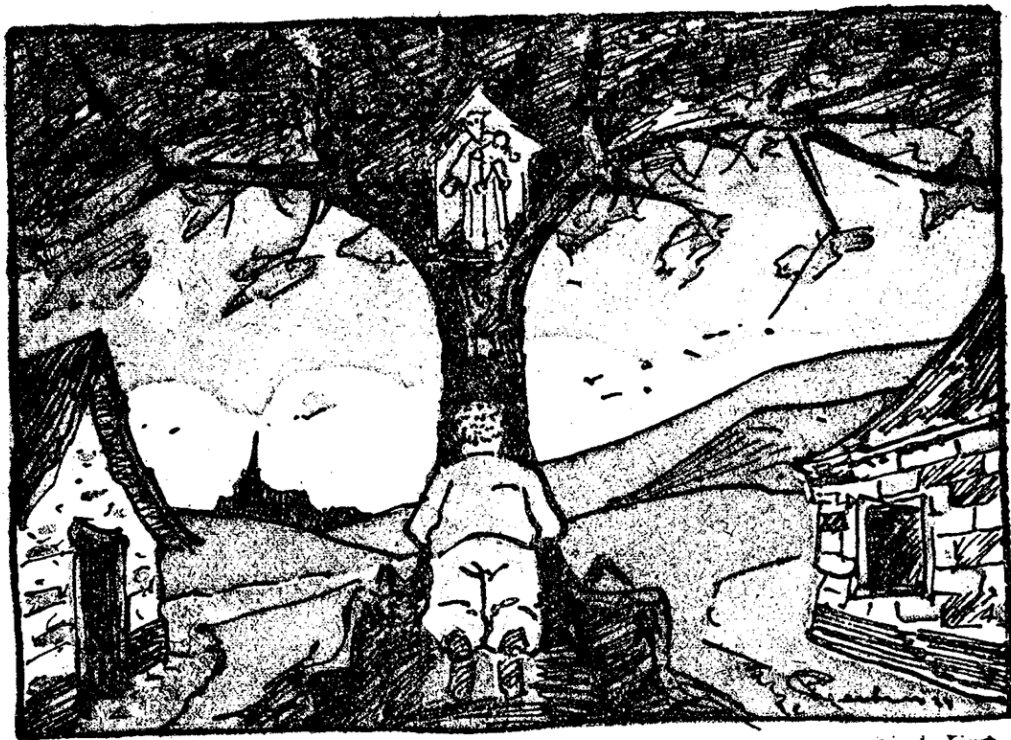

ZONNELAND

UITGAVE DER ABDIJ VAN AVERBODE.
TIJDSCHRIFT VAN DEN EUCHARISTISCHEN KRUISTOCHT

1. HET KAPELLEKEN IN DEN LINDENTRONK. — (Zie vorige nummertjes op laatste blz. van dit Zonneland-*avontuur*)... « Maar dat voorval had allen réér gepakt! Boer Somers hing een kapelleken in den lindentronk. Mieleke te later pastoor geworden. En ik heb nooit een priester gekend die zoo behulpzaam was voor iedereen ». — Zoo vertelde grootvader, en pakte aan 'n pijpke. Bertje zweeg: hij had begrepen: die histerie was voor hem. — Plots zei hij: « Vader, mag ik de koeien die nog op den Elskant staan naar huis halen? 't Zal frisch zijn vannacht. » — « Zoudt ge 't kunnen? Doe maar, » — Grootvader glimlachte. En toen heeft Bertje bij het Lief-Vrouwkapelleken gebeden: « Maak, Meederke, dat ik ook behulpzaam zij voor de menachen. Wees gegroet, Maria... » E. V. M.

Ave Maria!

EERT VADER EN MOEDER!

HET eerste werk van een braaf kind, wanneer het 's morgens bij zijn lieve Ouders komt is: een goeden dag wenschen, en hun zegen vragen... "Dag, vader!... Dag, moeder!... Een kruiske als 't u belijft?"

Wat zegt vader dan... wat zegt moeder?... Luistert...

"God zegene, en God beware u!..."

Vaders zegen immers is Jezus' zegen... Moeders kruiske is Jezus' kruiske...

Hoe schoon!... Hoe schoon!... Gelukkige kinderen die 's morgens en 's avonds aan hunne ouders nog een kruiske vragen! Ah! die kinderen begrijpen wie vader en moeder voor hen zijn.

Wie zijn vader en moeder voor ons?

Kruistochters, weet ge dat?...

1. *Onze Ouders zijn Gods plaatsvervangers....*

Zij spreken in Naam van God.... Zij gebieden in Naam van God.

Het Kindeke Jezus wist het zoo goed.... Maria en Jozef waren voor Hem de plaatsvervangers van Zijn Vader uit den hemel.

2. *Onze Ouders zijn na God onze grootste weldoeners....*

Wie geeft ons voedsel om in 't leven te blijven?... Wie geeft ons warme kledjes?... In wiens huis mogen we wonen?... Wie werkt voor ons?... Wie zorgt voor ons?... *Onze lieve Ouders!*

Wie heeft ons eerst Jezus leeren kennen?... Wie heeft ons leeren bidden?...

Wie heeft ons over O. L. Vrouwke gesproken?... Wie zendt ons naar katholieke scholen?... Wie leert ons braaf en deugdzzaam zijn, om in den hemel te komen?... *Onze lieve Ouders!*

Wat moeten wij voor onze ouders doen?

Onze Ouders doen zooveel voor ons, nietwaar?... Wat moeten wij doen voor hen?... Wat vraagt Jezus aan alle brave kinderen?

1. *Wij moeten grooten eerbied hebben voor vader en moeder.* Want zij zijn in Gods plaats... Wij moeten onzen eerbied toonen door onze woorden en door onze daden.

— Ik moet mijne ouders altijd schoon groeten als ik thuis kom of van huis wegga: "Dag vader!... Dag moeder!..."

— Ik moet mijne ouders altijd beleefd aanspreken!... Ik mag niet barsch en ruw zijn.

— Ik mag nooit tegenspreken.

— Ik mag nooit spotten met mijne ouders.

— Ik mag me nooit schamen over mijne ouders, omdat ze arm of ongeleerd zijn.

Jezus deed dat ook nooit!... Ik moet Jezus' voorbeeld navolgen.

2. *Wij moeten onze Ouders beminnen.* Zij verdienen het....

— Ik moet dikwijls aan vader en moeder zeggen, dat ik ze gaarne zie.

— Ik moet dikwijls voor mijne Ouders bidden.

— Ik moet voor mijne Ouders gaarne zorgen, bijzonder als ze oud worden, en ik groot zal zijn.

— Ik moet later voor mijne Ouders gaarne werken.

— Ik mag mijne Ouders niet bedroeven... of misachten... of kwaad wenschen.

Zoo wil het Jezus!

3. Wij moeten onze Ouders gehoorzamen. Aan zijne Ouders gehoorzamen is aan Jezus gehoorzamen.

— Ik moet thuis gaarne helpen.

— Ik moet altijd gereed zijn als mijne ouders iets opleggen... als ze zeggen: "Doe een boodschap" of "zorg wat voor klein broerke" enz.

— Ik moet gehoorzamen op het eerste woord.

— Ik mag nooit koppig zijn.

— Ik moet gewillig en vriendelijk gehoorzamen.

Zoo deed Jezus het ook!

De belooning!

Wij moeten onze ouders beminnen en gehoorzamen omdat Jezus het zoo wil, en omdat we Jezus gaarne zien en Hem willen navolgen. Toch heeft God eene bijzondere belooning beloofd aan de goede kinderen "Eert vader en moeder, opdat ge lang moogt leven op aarde" dat wil zeggen lang en gelukkig hier op de wereld, maar bovenal gelukkig in den hemel.

Wie wil die belooning verdienen?

O Maria, lieve Moeder uit den hemel van alle kinderen, bekom allen de gratie van een groote liefde en gehoorzaamheid voor hun vader en hun moeder van deze aarde.

B. V.

OVERLEDEN KRUISTOCHTERS. †

Te Tremeloo overleed bijna schielijk op 2den Kerstdag het Kruisochtertje Mathilde De Vadder. Zij was bijna dertien jaar oud. Haar vreugde was de veelvuldige Kommunie. Ze deed haar best om Jezus te beminnen, woonde stipt de vergaderingen bij. 't Was eene van de beste! Indrukwekkend was dan ook de begrafenis.

Haar voorbeeld laat ze ons na. Mogen hare gebeden bij den Grooten Kindervriend rijke vruchten van zegeningen over E. K. doen nederdalen.

Voor haar deden onze Kruisochters eene H. Mis opdragen.

Op 13den Jan. j.l. heeft het den goddelijken Kindervriend behaagd, de eerste lieflijke ziel van een der Kruisochters uit Huyssinghen, Alina Daems, 7 1/2 jaar oud, tot zich te roepen.

Op zesjarigen ouderdom deed zij hare Eerste Kommunie en meermalen in de week naderde zij ter H. Tafel.

Wanneer zij ziek werd en men haar wilde thuishouden, smeekte en praamde zij, zoodat hare goede moeder niet kon weerstaan.

Verplicht eindelijk uit de school te blijven wedijverde zij met de 11. harer klas om het schoonste kerstkribbeken te vervaardigen. Maar het Kerstkindeken heeft het maagdeken in de reien der hemelingen opgeroepen.

Hare begrafenis was een echte zegetocht. De 11. der school, de leden van Kruisocht en Kindsheid voorop met hunne banieren vergezelden haar naar hare laatste rustplaats. De Kruisochters hebben eene vurige H. Kommunie opgedragen, en brachten genoeg bijeen om een tweeden dienst tot lfenis harer ziel te doen opdragen.

Kruisochters, bidt een Weesgegroetje voor uw zusterken in Christus, zij bidt thans voor u in den hemel.

Den 16 Januari is te Kortrijk in den Heer ontslapen Albert Vandriessche, in den jeugdigen ouderdom van negen jaar.

Vurig Kruisochter, naderde hij bijna dagelijks met groote vurigheid ter Heilige Tafel en was immer een voorbeeld van deugdzaamheid voor zijne medeleerlingen. Tot op zijn sterfbed, te midden van de hevigste pijnen, bleef hij tot Jezus en Maria vurig bidden.

Te Ranst overleed den 17 Jan. Maria Roelands, 10 j., een der ieverigste en braafste Kruisochterkens van de groep. Alhoewel zij zoover van de kerk woonde, en maar eene zwakke gezondheid genoot, viel het haar niet te veel regelmatig in de week de H. Mis bij te wonen en de H. Kommunie te onvangen. Ze was een engel in haar leven; zonder twijfel is ze thans een engel in den Hemel!

Te Keerbergen overleed in den ouderdom van 9 jaar Albert Verschoren. Hij was een voorbeeldige kruisochter; zijne kortstondige maar tevens zeer pijnlijke ziekte heeft hij met veel geduld doorstaan. Al de kruisochters offerden daags na zijne berechting eene H. Mis en H. Kommunie op, voor zijne genezing. Maar God riep zijn lieveling tot zich. De kruisochters hebben de begrafenis bijgewoond. Eene schoone lijkrede werd uitgesproken op het kerkhof. Ze hebben geld verzameld voor H. Massen.

Bidt voor hem en hij zal voor u bidden!

Jezus, Maria, Jozef! (Afl. van 7 j. en 7 quadr.).

Dese week: Aschwoensdag. Op Aschwoensdag krijgen we een aschkruisje op ons voorhoofd. De Priester zegt ons dan: «Gedenk o mensch dat ge stof zijt, en tot stof en asch zult terugkeeren». Bereiden we ons tot een goeden dood door de boetvaardigheid!

DE TAS VAN DEN WITTEN BONZE

Vrij naar het Duitsch van A. Huonder S. J. — Geautoriseerde vertaling door Cato van Mechelen. (4)

SNEL liep de priester toen naar den muur, waar hij eenige halfverdorpe slingerplanten afrukte en daarna raapte hij een paar handvullen zand op om over de voetsporen te strooien, welke de vluchteling tusschen het huis en den put had achter gelaten. Toen ging hij vlug naar binnen. Nauwelijks was hij terug in zijn kamer of er werd heftig aan de voordeur gerammeld. De deur, die slechts door een houten grenzel gesloten was, gaf mee en een troep soldaten van den vermoorden regent stormde naar binnen. In het volgend oogenblik drongen twee van hen in de kamer van den missionaris, die hen vriendelijk te gemoed kwam.

"Waar is de moordenaar?" vroegen zij, terwijl ze dreigend hun zwaarden ophieven. De Pater deed, alsof hij hen niet verstond; hij boog diep en was toen zwijgend naar een groot plakkaat aan den muur, waarop Japansche letters stonden. Het was de koninklijke vrijbrief voor den Franschen gezant en zijn gevolg.

De woeste soldaten lazen het geschrift, keken elkaar eens aan en verlieten toen de kamer.

Onder vloeken en tieren werd nu iedere hoek van het kleine huis doorzocht. Daarna gingen ze de binnenplaats op. Pater Gerard zag door een luik, hoe de achtervolgers bij den put bleven staan. Zij trokken den half gevulden emmer naar boven om hem daarna weer met een smak naar beneden te laten vallen. Daarmee niet tevreden, wierpen eenigen nog steenen in de diepte, die ze een vloed van verwenschingen achterna zonden.

Opeens slaakte één der mannen een kreet van vreugde. Hij had de afgerukte slingerplanten bemerkt en riep er zijn makkers bij. Blijkbaar was de vluchteling langs dezen kant ontsnapt. Vlug klom nu de heele troep over den muur om het spoor verder te volgen.

De list van den missionaris was gelukt. Als de steenen den armen man niet doodelijk getroffen hadden, was hij gered.

Pater Gerard durfde het echter nog niet wagen naar hem om te zien. Het was niet onmogelijk dat de vervolgers terugkeerden. Daarom bleef hij vooreerst nog op zijn kamer. Twee uren later kwam een knaap buiten adem aangelopen met een

"Vlug, kom mee!" riep Pater Gerard den man in het Japansch toe. Hij snelde vooruit naar een kleine ommuurde binnenplaats achter het huis. Dáár wees hij op zijn beschermeling een overdekten put en fluisterde hem toe: «Hierin! Ik wil u redden!»

boodschap van den Franschen gezant of de Pater alleronmiddellijkst komen wilde; er was iets verschrikkelijks gebeurd.

(*) Verboden nadruk.

(Wordt voortgezet.)

«Eert vader en moeder, opdat ge lang moogt leven op aarde.» Onze Ouders zijn Gods plaatsvervangers en onze grootste weldoeners. Wij moeten onze Ouders eeren... en gehoorzamen. Kruisochters, vraagt die gracie aan uwe Moeder uit den hemel.

VOOR GEEST EN HART. — DE LAATSTE KEER.

— "JONGENS, zei Tistje den Zondag-avond, overmorgen is 't Drie-Koningen, ge wordt morgen avond verwacht."

De jongens sloegen de handen ineen en dansten in een kring rond Tistje, binst zij zongen :

Leve onze Tist en hij mag er wezen,

Leve onze Tist en hij mag er zijn!

— "Haal maar uw hartje op," dacht Tistje en liet hen begaan.

Zij dansten joelend de straat op en gingen dan elk hun weegs naar huis. Achter hun rug stak het ventje zijn deurken toe en schoof den grendel vast.

— "Die niet geweest is, moet niet meer komen!" mompelde hij uit pure gewoonte, trok peinzend aan zijn mager baardje en lichtte het deksel op van zijn gesparig stoofken.

— "Stillekens tijd om nog een stukje te eten!" praatte hij nog tegen zijn eigen, terwijl hij brood en smout uit de spinde haalde en een appel in een kastrol te stoven zette.

In zijn bollenwinkelken dat hem ook voor keuken diende, ging nu de eentonige tiktak van de wandklok. Een zuinig petroollampken wierp de schaduw van de eenige oude en armtierige meubelkens op vloer en muren. De ronk der stove lulde met den trok uit de schouwe, waar de wind in speelde. Boven de schouwe hing een houten kruis met den Lieven Heere erop, uit een stuk gesneden. Dit kwam van zijn brave ouders nog, gelijk al het overige dat hij bezat en, hoe weinig het was, hem was 't dubbel dierbaar.

Gelijk hij daar nu alleen bij zijn stoveken stond, dacht hij aan de levenslustige knapen, zijn klantjes, die bij hem hun Zondag-cent kwamen opdoen gelijk hun vader het vroeger gedaan had. Eens ook was Tistje jong en fel geweest, rap als een kat en taai als een wisse. Maar hij werd te vroeg aan 't zwaar werk gezet en kraakte zijn leden. In plaats van vader en moeder steun te zijn, werd hij hun last en wanneer zij stierven, kon hij al niet veel meer dan het oudgekend bollenwinkelken openhouden....

"Krakende wagens loopen langst," zegt het spreekwoord en Tistje kon als bewijs gelden. Altijd ziek en zuchtig gingen de dagen en de weken voorbij. Tistje hoestte winter en zomer, maar toch schoor het manneken een hoogen top...

Nu was hij halven de zeventig en bij de veertig jaar had hij zijn eigen pot gereed gemaakt, zijn eigen beddeken geschud, zijn kousen gestopt, zijn hemdeken gewasschen en zijn broeksken gelapt...

En geen mensch uit het dorp, jong en oud kende hem, had Tistje ooit hooren klagen!

Als zijn appel in de kastrol gaar was, sloeg Tistje een kruisje en trage prevelde

hij een Vaderons en een Weesgegroot. Wanneer hij het sober maal verorberd had, las hij, op de knieën, het kruisgebed volgens zijn oude goede gewoonte van zooveel honderden avonden... Toen stopte Tistje een rood-eerden pijpken, gelijk hij, er ten grieve van Jan en alleman voor een cent het stuk verkocht, en peinzend op vader en moeder, op zoo en zooveel menschen uit het dorp, rijken en armen, die ooit den voet over zijn zulle zetten en hem den penning jonden, zat hij nevens zijn stoofken te paffen, smakend de eenige weelde die hij zich een paar malen daags kon veroorloven.

Zoo was Tistje en zoo deed hij; hij kloeg nooit en zijn verlangens gingen niet verder dan het "Geef ons heden ons dagelijksch brood", en hij, de arme, leefde tevreden, hij was gelukkig.

Hij was gelukkig en gerust mocht hij zijn beddeken opzoeken en er inslapen. Wellicht bracht de nacht den ouden, afgesloofden man zoete droomen?...

's Anderendaags bleven de vensterluikjes dicht, het deurken bleef toe.

Sneeuwvlokjes dwarrelden door de grauwe koude lucht. Tistje zag ze neervlokken op het dakvenster, waar hij onder lag. Hij bibberde van de koorts en had de macht niet op te staan.

Een buurvrouw raakte langs de achterdeur in huis en in zijn kamerken, met de uitgekalkte muren, zoo armoedig om er bij te schreien.

Sneeuwvlokjes tuimelden nere; ze spreidden de blanke vlekkelooze wade. Het belleken der berechtinge tinkte door de strate. In de open deuren zaten de menschen op de knieën en ze aanbadden Hem, dien de priester in zijn gewijde handen droeg naar een arm schaapje...

Sneeuwvlokjes buitelden dooreen, gestadig, den heelen dag. De doodsklokke luidde een trage, bange poos. De dorpsmenschen zeiden: "Tistje is naar den hemel!"

De jongens trokken naar zijn huisje en stommelden het krakende trapje op; zij rilden in het, kille kamerken, waar Tistje lag, wit tusschen de wittte lakens, de witte muren en de huizen wit van de sneeuw.

Tistje had hen gevraagd te komen, gelijk verleden jaar en vóór twee en drie en méér jaar, om Drie-Koningenavond te vieren. Ze lazen zoetjes een Weesgegrootje en sprekelden wijwater, sloegen een kruisje en hun innigste gedachte was: "Hij viert Drie-Koningen in den hemel!" Zij bezagen nog en nog zijn mager gezichtje, en in 't heengaan op de toppen hunner teenen, keken ze nog eens om en zagen hem voor den laatsten keer.

Sneeuwvlokjes wiegden door de grauwe kille lucht en dekten wit de groene terpjes met de zwarte kruisjes op den stillen doodenakker.

EL SOLITARIO.

ONS EIGEN WERK.

Hierna volgen nog enkele opstelletjes gekozen tusschen de vele aan de welke een prijs werd toegekend in den opstelprïjskamp. De reeks gaat nog voort in de volgende nummers. OOM FRITS.

Blijf braaf, lieve kleine, en help met de genade van Ons Lieve-Heertje goed mee.

WAT IK WIL WORDEN.

Oom Frits,

Lieve Oom Frits, ik heb al lang een gedachte in mijn hoofd, die ik maar aan U alleen wil zeggen. Dit gedacht is van graag een heilig kind te worden; en daarom, lieve oom Frits, maak ik het voornemen van alle dag ter heilige tafel te naderen als mij niets overkomt.

Teer geliefde oom Frits, ik hoop dat ge zult uwe gebeden bij de mijne leggen, opdat uw Zonnelerke zou mogen worden wat het verlangt.

Maar lieve Oompje Frits, het is nog niet alles; ik heb een neef die ook een gedachte heeft en die gedachte is van Pater te worden. Zoodus, lieve Oom Frits, kan het maar zoo goed zijn van mij een heilig kind te worden, want ik hoop dat ge alle twee zult bidden voor mij.

Tot later, lieve Oom. De beste groeten van uw Zonnelerke en Kruisochterke,

LEONIE H.

11 jaar. Kostschool, I.

De Maester tokt het liefst aan reine, jonge hartekens! Blijf bidden, lieve kleine, Maria zal helpen.

WAT IK GA WORDEN.

Oomken, gij zijt zeker al nieuwsgierig he, wat er allemaal gaat uitkomen? Ik mag het waarlijk zeggen: desen keer hebt ge toch nieuwsgierig willen zijn, dat moet ge toch met mij bekeken, is 't niet? Maar omdat het Oomken is zal ik het U maar zeggen.

Zie Oomken, zooals Ge weet zijn wij den ganschen dag bij de Goede Lieve Zusters van A. Ge kunt toch wel denken dat wij ze gaarne zien, en dat toonen we ook door ons goed gedrag. Zie Oomken, ik kan U niet zeggen, hoe gaarne ik onder dat kapje zou zitten. En onze Goede nieuwe Meesteres heeft al zoo dikwijls gezegd: dat die goede nonnekes toch zoo gelukkig zijn, en dat die zeker in den schoonen hemel komen en dat de maagden in den hemel eenen heerlijken zang aanheffen dien niemand anders zal kunnen zingen, en dan wijst ze zoo ne keer op haar, wil ze zeggen: ik ben daar bij zulle! Maar dan zeggen we: "O Zuster, wij kunnen daar ook nog bij zijn!" Doch dan zegt ze: "Ja, kinderen, er worden er niet veel groepen tot het kloosterleven, hier en daar één uit de klas misschien!" Maar dan denk ik: Och zuster, het zal voorzeker ik zijn, ik verlang toch zoo, Oomke!

En hoe zou het ook anders kunnen zijn, want ik vraag het elken morgen na de H. Kommunie als die Lieve Jezus, die de kleine kinderen zoo uitermate gaarne ziet en bijzonder zijn lieve Kruisochters, in mijn hartje is. En dan zeg ik Hem: "Lieve Jezus, zorg voor mijn roeping opdat ik die roeping zoude mogen bekomen, waarin ik het best heilig zou kunnen worden en meest goed kan doen aan de zielen. En dan bid

ik nog drie weesgreetjes voor onze goede Heime moeder opdat zij er voor zou zorgen. En zou ze mij dat kunnen weigeren, neen niet, waar, Oomken? Mag ik ook een weesgreetje van U verwachten, beste oom Frits, mijn besten dank op voorhand. En hoe gelukkig zou ik niet zijn zoo ver van de wereld, en alleenlijk voor God te mogen leven! Denkt U dat ook niet, Oomken! Want de nonnekes kunnen meer goed doen door hun gebeden en goede werken, dan de wereldlingen die dag en nacht werken voor stoffelijk welzijn en hun ziel vergeten.

Ziedaar Oomken wat ik liefst verlang te zijn. Zijt ge nu tevreden, Oomken? Wat zou ik toch tevreden zijn mocht ik van U daarover een klein antwoordje ontvangen.

Eliza Joris, B. H. S.

A., 11 November 1924.

MIJN BRIEF AAN OOM: VAN E. K.-BE- WEGING. SCHOOLLEVEN EN NOG WAT.

Beste Oom Frits,

Meerssen, 29 Dec. '24.

Voor den eersten keer komt Koffieëngeltje eens bij U op bezoek. Ik wensch U een Zalig Nieuwjaar, lieve Oom. Nu zal ik U eens vertellen hoe Meerssen het Eucharistisch Congres gevierd heeft. Elken avond gingen de schoolkinderen om vier uur naar de kerk. Daarna kwamen die van 't jongespatronaat, de H. Famillie, de Maria Congregatie, en die van de Ursula Congregatie, ieder een half uur, 's Avonds was Lof met preek. Jef, mijn broertje, moest aan 't altaar zitten met 't misdienaarspakje aan.

De film van het Eucharistisch Congres heb ik gezien.

In Meerssen hebben we een nieuwen Deken. Die heet Meneer Kallen. Hij is wel streng, maar dat is ook goed.

Ik zit in de vijfde klas bij juffrouw Aggenbach. We krijgen twee keer in de week rekenwerk. Vindt U 't veel? Neen hè. We krijgen wel veel Katechismus van Meneer Kapelaan. We hebben voor de juffrouw laatst een opstel moeten maken over: "Als ik groot ben", "Onze Kerk" of "Winter". Ik heb gemaakt "Als ik groot ben". Ik heb verteld dat ik onderwijzeres worden wil en wat ik dan doen zal.

Ik heb in school van Kinterklaas een mesje, een potloodverlenger en een potloodbeschermer gekregen. Ook nog een heelboekje lekkers. Thuis heb ik gekregen: een pop, een borduurdooze, een sponsedooze en een porseleinen klompje. Ik heb ook lekkers gekregen. Voor ons allemaal hebben we een slee gekregen. Daar gaan we mee rijden als er sneeuw ligt, maar 't duurt zoo lang eer er sneeuw komt. Nu eindig ik.

De groeten, ook aan Tante Greta, van Pa, Ma, Fini, Wim, Wies maar vooral van Koffieëngeltje,
JEANNE DE FR.

KLEINGOED.

WIE VIND HET?

Raadseloplossingen uit N° 7.

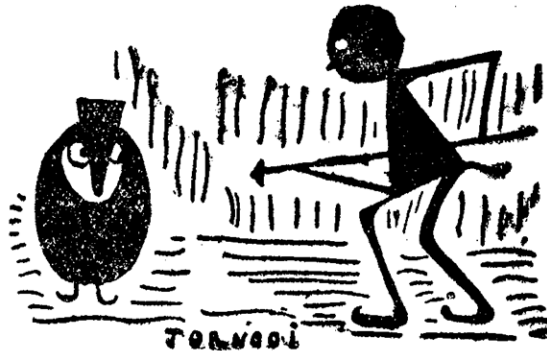
- 31. — Graaf. Raaf. Graf.
- 32. — Boter-ham.
- 33. — Kluis. Luis. Lui.
- 34. — Mis-hagen. Miehagen.
- 35. — Nacht-wacht. Nachtwacht.

Raadsels.

- 36. — Mijn geheel is een beest;
En het loopt achter het eerst;
En raad nu, mijn vriend
Wie van bei zich het best van zijn pooten [bedient.
- 37. — Mijn geheel is vochtig en doet de zon verbleeken.
Snijdt de eerste letter af, mijn plaats is aan den haard;
En, neemt ge nog iets weg, een enkel letterteken,
Gij vindt mij boven uwen baard.
- 38. — Ik ben een viinig dier en een vermaarde stad;
Neemt de eerste letter weg, ik word een soort van wagen.
En blijfve toch nog beest, een beest dat veel kan dragen;
En nooit eens struikelt, zelfs niet op het ruwste pad.
- 39. — Een woord, een ander woord en nog een woord erbij;
Daar zijn er nu reeds drij;
Daaruit bestaat mijn geheel: ge vindt het bij de boeren.
Mijn eerste en laatste deel, elk is daarmee t' akkoord;
Die komen van mijn tweede voort.
Wie zal dit nu aaneen gaan snoeren?
- 40. — 'k Ben voor den vrager een verdriet;
Keer mij eens om, 'k verander niet.

OM NA TE TEEKENEN.

Krabbeltjes van onze kleine teekenaars.

Tekening

Tekening en Tekening

Hulp in nood.

EVULGETUR
Averhodil, 7 Februariis 1925.
GUMMARS CETS, abbas.

IMPRIMATUR
Mechlenia, 7 Februariis 1925.
J. THYS, can. lib. cens.

2. Bij Bertje Winders zijn

ze met velen op

de hoere

Vraag

het

maar

het

peinet

na

en noemt er aanstonds zeven op.

1. HET KAPHELLEKEN IN DEN LINDENTRONK

Door E. V. H.

3. Nu is Grootvader er nog bij.

komme

Die natuurlijk niet meer werken; hij wandelt met Louiske, zijn kleinkind, de doening rond, en Bilo de hond mag dan ook mee. Die oude man weet

soms zoo treffend te vertellen!

3. Maar, wat komt

op dan het

gereden? Zie, Brula trekt een zware vrachtklievelingen voort. En vader zegt: «Tena, onze jongen, we tassen ze vandaag nog tot een nift. Bertje zal 't hout afwerpen. Ja, Bertje! Bertje jongen!»

4. Op een warmen middag zat Bertje onder een wilg te lezen in z'n «Zonneland-Almanak». Hij wilde eens heel den langen namiddag plezier hebben met z'n boek. Er stonden wondere vertelsels in, ook andere om mee te lachen, dan nog gekke prentjes en speekplaatjes die heel warm

7. «Weet ge hoe 't kappelkeken in den lindentronk, niet ver van de meisjesschool, er gekomen is? De rijke boer Somers reed daar eens met een volen wagen hooi voorbij; en Mieleke, z'n eenig zoontje, een heel gedienstig ventje, zat er boven op. Maar de weg was heel slecht: de wielen zonken eensklaps in een put en Mieleke tuimelde naar beneden, vlak voor de rollende wielen. Wonder! de paarden stonden pal en Mieleken kwam er met den schrik van af. O.-L.-Heertje wilde hem daarboven nog niet.

6. Maar Bertje doet

niet hoort. En toch! 't moet! : hij werpt dan de klievelingen op den grond. 's Avonds eerst mag hij voorttussen naast de stoof. Grootvader zat daar ook, en bedenkt hoe onwillig Bertje was. Hij zal daar wat op vertellen.

ZONNELAND

UITGAVE DER ABDIJ VAN AVERBODE.

TIJDSCHRIFT VAN DEN EUCHARISTISCHEN KRUISTOCHT

Een apostelken sinds lang verwacht!

Boekje van de hand van Th. VANDERBECK, met 23 preteekeningen van Joz. SPEYBROUCK.

EEN WERKJE

voor elke

kinder- en

E. K.-bibliotheek.

BESTELLEN :

E. K.-Sekretariaat

AVERBODE.

EEN JUWEELTJE

voor elken

ijverigen

Student-
Kruistochter

Prijs per ex. : 3,50 fr.

Verzendingskosten
niet inbegrepen.

In Zonneland-nummer 26 (van 29-6-24) gaven we den korten inhoud van dit boekje, samen met een paar preteekeningen. Daarin werd ook aangekondigd, dat een volledige uitgaaf in boekvorm ter perse was. Dringende omstandigheden hebben het verschijnen tot op dezen dag verdaagd; maar nu ligt het boekje daar voor ons, met z'n vierkleurige titelplaat op den omslag, en z'n rijken inhoud: een bekoorlijk kleinood voor onze Kruistochters.

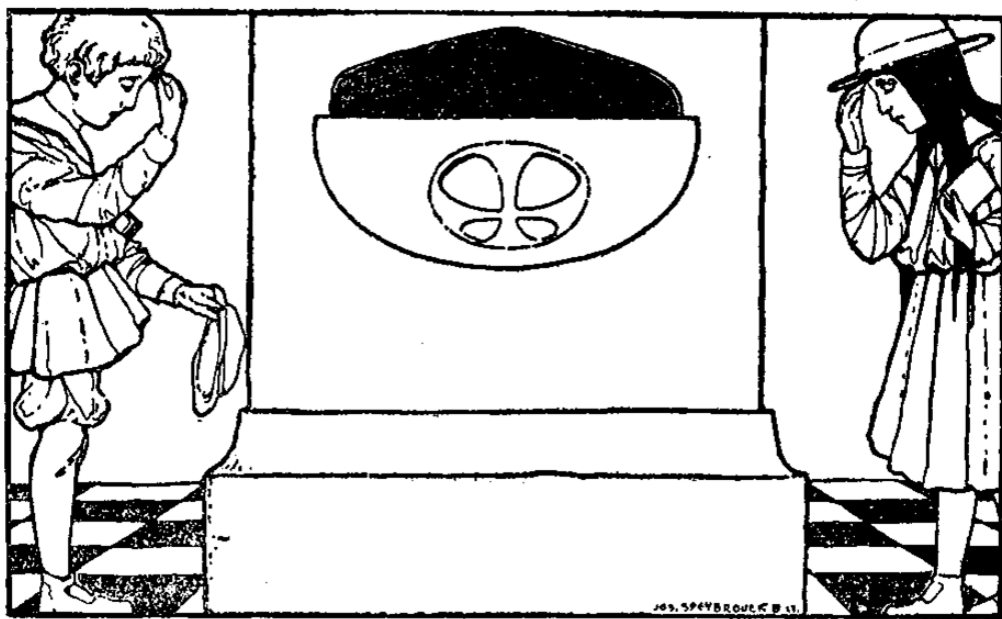
Dit boekje wil een apostelken zijn, dat den Kruistocht predikt voor onze Limburgsche mijnwerkers! — Het vertelt hoe de geesten en dwergen met het dwaze bijgeloof in den geest onzer voorouders leefden; hoe het christen geloof hen op de vlucht dreef en samen met hen de heidensche zeden verdwenen; hoe deze nu op onze dagen weerkeren en met hen het oude bijgeloof. « Kwamen de Alvermanneken dan terug? Dedden sij de mijnen ontdekken in de Limburgsche Kempen, waar het kruis stond geplant en nu het heidendom wil tronen? »

Dan richt de schrijver een vurigen oproep tot onze Kruistochters. Want sij zullen Limburg voor Christus bewaren! « Ziet, roept hij, te Hasselt, op een hoogen granietsteen, staat een forsche boer; met de eene hand omklemt hij de vlag met het kruis in top, en met de andere brengt hij den noodhoorn aan de lippen om heel het volk wakker te klaren en op te roepen tot den strijd!

Die boer verzinnebeeldt heel het Limburgsche volk; zijn landstreek is overrompeld, zijn godsdienst is bedreigd, de reine zielen zijner kinderen loopen gevaar. Het volk is in nood! Het roept u op tot den Kruistocht! Vurige gebeden, veel verstervingen, godvruchtige kommuniën, die zullen Limburg redden en Kristus als Koning er doen zegespreken. »

Hebben wij in Februari niet een bijzonder E. K.-intentie gehad voor onze Limburgsche mijnwerkers? Laten vooral onze verstandige studenten-Kruistochters dan, tot welke zich het boekje wendt, hun belangstelling ervoor toonen. Ook in geen enkele E. K.-bibliotheek zal dit werkje mogen ontbreken. Het is werkelijk een « apostelken van zijn tijd »!

Het boek beslaat 120 blz. op stevig papier, en is verkrijgbaar op het E. K.-sekretariaat te Averbode, tegen 3,50 fr. per ex., verzendingskosten niet inbegrepen.

Ave Maria!

EERBIED IN GODS HUIS!

IN elk dorp staat een kerk... het grootste en het schoonste gebouw van de heele parochie... ja, nog kostelijker dan het kasteel van Mr den Graaf en Mr den Burgemeester.

De kerk is het Huis van God.

Waarom is elke kerk zoo schoon?... weet ge dat?...

— Ah! de kerk is het *Huis van God*.

In het H. Tabernakel woont Jezus-Christus. Hij is waarlijk tegenwoordig in de H. Hostie. Hij verblijft daar dag en nacht.

En Jezus is de Koning der koningen. Jezus is de Schepper van hemel en aarde. Jezus is God.

De kerk moet schoon zijn... de kerk moet groot zijn... de kerk moet kostelijk zijn, uit eerbied voor God.

O! welk een heilige plaats is de kerk. Daar woont de allerheiligste Jezus, de Heiligheid zelf.

En daarom heeft de Bisschop de kerk gewijd, binnen en buiten... uit eerbied voor God.

Weest eerbiedig!

Kruisochters, strijdertjes van Jezus, den H. Hostie-Koning van het Tabernakel... weest eerbiedig in Jezus' heilig Huis!

— Wanneer ge naar de kerk gaat... wanneer ge aan de kerkdeur komt, zwijgt dan aanstonds... klap niet meer voort... De jongens nemen hun kletske of hun muts af... uit eerbied voor Jezus.

— Wanneer ge binnengaat... loopt niet... stoot elkander niet... doet de kerkdeur toe zonder gerucht te maken... uit eerbied voor Jezus.

— Gaat dan zedig en stil naar het wijwaternat... steekt de toppen van de vingers — niet de heele hand — in het gewijd water... maakt langzaam uw kruisteecken... want ge komt in Jezus' Huis.

— Blijft niet achteraan in de kerk, maar komt naar voren... heel dicht bij Jezus. Kijkt niet rond naar de andere kinderen... maar naar het Tabernakel... Jezus is daar, en ziet u.

— Knielt eerbiedig, met de rechter knie tot op den grond... ziet naar Jezus, en zegt "Geloofd zij Jezus-Christus" of "Lieve Jezus, hier ben ik" of "Lieve Jezus, zegen mij", enz... Jezus luistert.

— Wanneer ge op uw plaats zijt... praat niet met de andere kinderen... ziet niet om... speelt niet met uw paternoster of uw kerkboek... bidt vurig... spreekt met Jezus en Maria... Kijkt naar den Priester, aan het altaar... Ge zijt Jezus' Kruisochter, vergeet het niet!...

Kinderen!... weest vol eerbied in Gods Huis!... en doet nooit in Jezus' Huis, wat ge niet zoudt durven doen in het huis van een heer uit uw dorp!...

O Maria!... Gij die altijd zoo eerbiedig waart voor Jezus, uw goddelijk Kind, verkrijg voor alle kinderen een diepen eerbied in de kerk.

B. V.

DE TAS VAN DEN WITTEN BONZE

Vrij naar het Duitsch van A. Huonder S. J. — Geautoriseerde vertaling door Cato van Mechelen. (6)

Zoo deed ook Hara Mondo, dien wij in het vorige hoofdstuk hebben leeren kennen. In den dienst des Keizers had hij zich door zijn dapperheid onderscheiden. Daarom had hij een stuk grond ten geschenke gekregen waar hij nu in zijn ouden dag stil en eenzaam leefde.

. . .

Het was op een warme zomerdag. Hara Mondo zat op zijn lievelingsplekje in het pronkvertrek zijner woning. Hij was nog juist gekleed als in den tijd toen hij als Samurai aan 't hoofd der Ronins stond. Hij zat niet op een stoel en nog minder op een kanapee, want zulke dingen kent men in een Japansch huis niet. Hij zat eenvoudig op den grond, die met schoone rijststroomatten bedekt was. Niet ver van hem lag zijn witte kat Fakejo, te soezen. En voor hem stond een prachtige verlakte kist, die de kostelijkste stukken van zijn wapenverzameling bevatte. Deze wapens te bekijken en te betasten was het liefste wat de oude man deed. Dan dacht hij weer terug aan den glorievollen riddertijd, toen de blanke wapens en hij, die ze droeg, nog in eere waren. Even liet hij den scherp kant van een kortzwaard onderzoeken door zijn magere vingers glijden. Daarna wischte hij het met een zijden doek zorgvuldig af. Toen hield hij het blinkende staal tegen het licht en las daarop de sierlijk ingesneden letters: Kimi-banzei, dit wil zeggen "snijden zal ik tienduizend jaar".

"Ha, mijn heerlijk zwaard," mompelde de oude, "weet gij 't nog... in de Odoristraat... 't is zeker al meer dan dertig jaar geleden. Pats! in één slag was dat hoofd er af. Bij Boeddha! dat was een goede tijd! Toen was men voor zijn plezier op de wereld!..."

Hij zwaaide het zwaard door de lucht en met zijn krakende stem begon hij een oud soldatenlied:

De trommels roffelden als 't gerommel van den donder,
De hoernen schetterden, zoodat men verschrok
Als voor 't vreeselijk brullen van den tijger....
Hooggeheven vaande's fladderden ...

Op dat oogenblik klonk in de gang buiten een zilverheldere jongensstem. De oude had nog juist den tijd om het prachtige zwaard in de kist te leggen en deze te sluiten. Toen stormde een jongetje de kamer in. 't Zal ongeveer zeven jaar geweest zijn.

(*) Verboten nadruk.

"Didi, Didi, (grootvader) mijn vlieger is er vandoor gegaan en daarboven, heel, heel hoog in de wolken verdwenen.

Het was de kleinzoon van den Samurai, een hupsche jongen met bolle wangen en

"Ha, mijn heerlijk zwaard," mompelde de oude, "weet ge 't nog", in de Odoristraat?... pats, in één slag was dat hoofd er af!"

groote, schitterende oogen. Hij droeg zijn naam Haru, wat "lente" beteekent, met een.

Het pakje van blauwe zijde met hel-roode bloemen en de breede lilagordel

stonden hem allerliefst. Drie haardotjes, één voor op den schedel, en twee achter de ooren sierden het overigens geheel kaalgeschoren kopke.

"Wel, wel, kleine deugniet," antwoordde de oude, "dat is nu al de vijfde vlieger, dien gij in éenen zomer verloren hebt."

"O Didi, niet boos zijn, dat heeft de wind gedaan. Het touw was niet sterk genoeg. Zeg, grootvadertje, maakt u nog eens een nieuwe voor mij, een heel schoone met een grooten, rooden drakenkop?"

"Toe." — En vleidend sloeg de knaap de armkes rond grootvaders hals.

"We zullen eens zien... als Haru heel braaf en gehoorzaam is," — antwoordde de oude.

Intusschen had de jongen de verlakte kist in de gaten gekregen en hij liep er naar toe om ze open te maken.

"Niet doen, Haru — afblijven!" vermaande de Samurai. "Dat is niets voor kinderen."

"O Didi, dan moet u mij eens wat moois vertellen, net als gisteren."

"Wat heb ik toen verteld?"

"Van de krab en den aap, dien de wesp en zijn neus gestoken hadden. Dat was zoo koddig. Nog zoo 'n vertelseltje, hè Didi?"

De oude glimlachte. Hij kende veel sprookjes en sagen van ridders, dwergen, kabouters en allerlei fabels van dieren. Het Japansche volk houdt zoo van die verhalen.

"Laat eens kijken: heb ik al eens verteld van den Bonze met den wonderketel?"

"Neen, Didi. Och toe, vertel dat eens."

"Nou goed. Kom dan."

Grootvadertje leunde met zijn rug tegen den muur, zette den kleine tusschen zijn twee hoogopgetrokken knieën en begon:

"In den tempel van Joschia woonde een Bonze. Die zocht op een goeden keer iets tusschen al de oude dingen, die men in de rommelkamer van den tempel geworpen had. Daar vond hij opeens een ijzeren waterketel. Hij raapte hem op, deed er al het vuil en de roest af en zag toen, dat hij nog heel goed bruikbaar was. Hij nam hem mee naar de keuken en zette hem op het vuur in plaats van zijn eigen ketel, die veel leelijker was. Maar zie, toen het water begon te koken, werd de ketel opeens levend. Hij kreeg een kop en een staart en vier pooten. Hij kwam van het vuur en begon te dansen en te springen, alsof hij dol was. Daarbij keek hij den Bonze zóó kwaad aan, dat deze bang werd. Hij viel op de knieën en bad het spook om vergeving, dat hij het uit zijn rust gehaald had. Hij beloofde, dat hij den ketel onmiddellijk weer terug zou brengen. Toen werd de ketel gauw stil en hij kreeg zijn vroegeren vorm weer terug. De Bonze nam hem op en bracht hem weer naar de rommelkamer. En hij maakte het heilige voornemen om nooit weer zijn hand uit te steken naar zulke oude zaken, waar hij niets mee te maken had.

(Wordt voortgezet.)

OVERLEDEN KRUISTOCHTERS. †

Den 28 Jan. II. werd de 14-jarige *Germaine Sevenandt* van *Snelleghe* ten hemel geroepen. Ze was een ieverig kruistochtertje van het eerste uur; van af het ontstaan van den E. K. op onze gemeente, maakte zij er deel van en was immer het voorbeeld der schooljeugd. Het is het eerste bloempje dat Koning Jezus in den Eucharistischen bloemenhof van *Snelleghe* is komen plukken. Moge ze van daarboven biddend nederzien op haar bedroefde ouders en ál de kruistochtertjes.

Marie Suzanne Petyt, 11 jaar oud, leerlinge der aangenomen meisjesschool te *Woesten*, overleed den 28 Januari.

De kruistochters wonden stichtend de begrafenis bij en deden eene plechtige H. Mis opdragen. God geve hare ziel de eeuwige rust.

O. L. Heer plukte te *Pamel*, een schoon bloempje in het hofken zijner Kruistochters.

De brave *Zulma Vergote*, 12 jaar oud, een onzer vurigste leden van den E. K., is in de schoonste gevoelens van onderwerping aan Godes W. in den Heer ontslapen.

De goede Jezus vond zijn Bruidje bereid, om

aan zijn hemelsch feestmaal aan te zitten.

Alhoewel de kleine nog al ver van de kerk woonde, was zij altijd godvruchtig op haren post aan de H. Tafel.

De liefde tot het Heilig Gastmaal vervoerde haar op haar lijdensbed. Vurig smeekte zij Jezus in haar hart te mogen ontvangen. Dit groot geluk werd haar verleend.

De woorden, die zij gedurende hare ziekte dikwijls over Jezus in zijn Heilig Sakrament uitsprak, ontroerden de harten harer brave Ouders en huisgenooten. Meermalen hoorde men haar vol gelatenheid uitroepen: "Wat heb ik al veel geleden, maar alles voor Onzen lieven Heer!"

De plechtige begrafenis zal in het geheugen onzer brave bevolking voortleven. Al de kruistochters, met hun vlag voorop, waren er tegenwoordig.

Door de Kruistochters werd eene omhaling gedaan, voor een plechtige Mis voor de zielerust der lieve afgestorvenen.

Moge de goede God immer onzen Kruistocht blijven zegenen, opdat hij Heiligen voor den Hemel voortbrengt.

Jezus, Maria, Jozef! (Afl. van 7 f. en 7 quadr.)

VOOR ONZE HONGAARSCHE PLEEGKINDERTJES

ARPAD.

*Een vorstelijk man wans Arpad in 't land,
Arpad, zoon van Almos, kleinzoon van Ogyek.
Mijn vrienden, als ge dezen naam hoort,
Alsof gij bij 't altaar in den tempel waart,
Ontdekt uwe hoofden,
Want gij dankt hem uw vaderland.*

Op de rustplaats van Munkács, na den dood van Almos, verhieven de zeven legeraanvoerders Arpad op hunne schilden, en daardoor stelden zij hem aan tot hunnen vorst. Een groote, gewichtige taak was den jongen vorst opgedragen: hij moest opnieuw het rijk in bezit nemen dat eens dat van hunnen voorvader Attila was geweest. Vreemde volkeren bewoonden het, die de veroveraar Arpad door het zachte middel der overreding tot onderwerping wilde brengen.

Hij zond eerst zijn gezanten tot Szvatopluk, het hoofd der Moraviërs. Volgens de legende vroeg hij den Slovaakschen vorst eene flesch water, eenen zak aarde en eenen bundel hooi, waarvoor hij hem in ruil een wit paard zond met gouden toom en gouden zadel. Wanneer de gezanten teruggekeerd waren liet hij aan Szvatopluk weten dat hij van stonde aanden grond moest ontruimen dien hij voor het wit paard aan de Hongaren verkocht had. Daarop viel Szvatopluk gewapender hand het leger van Arpad aan; maar zijne bevelhebbers moesten schandelijk overal het onderspit delven. En wanneer Zobor, zijn meest geliefd legerhoofd, in de handen gevallen was van Kadosa en zijn sterkste burcht door Nyit ingenomen, wierp hij zich van spijt in 't water en verdrinkte.

In de tusschenruimte van Donau en Theiss, en op de oevers van de Bodrog en de Sajó heerschte Zalán, de vorst der Bulgaren. De faam van de dapperheid der Hongaren was weldra tot hem gekomen. Nu gaf Zalán, om met het volk van Arpad in vrede te kunnen leven, uit eigen beweging een deel van zijn rijk aan de Hongaren, en behield voor zijn eigen enkel de streek tusschen den Donau en de Theiss. Maar Arpad wilde voor zijn volk al de erflanden van Attila herwinnen. Daarom, wanneer Zalán de wapens tegen hem opnam, bevocht hij hem in de vlakte van Alpar, waar hij den Bulgaarschen veldheer doodde en zijn leger uiteensloeg.

Met Marót, het hoofd der Kazaren, had Arpad daarna niet veel last meer; want toen die

zijn burcht van Bihar verloren had, haastte hij zich om met Arpad vrede te sluiten. Zijne dochter verloofde hij aan Arpad's zoon, en na zijn dood ging zijn rijk op Zoltan over.

Wanneer Arpad alzo aan zijn volk een eigen land bezorgd had, riep hij de voornaamste zijner stamgenooten te Pusztaszer bijeen om met hen te beraadslagen en 't land onder de stammen te verdeelen. Elke hoofdman koos zijne standplaats en zijne stamgenooten kwamen zich rond hem vestigen. Arpad zelf sloeg zijne tent in 't Csepel-eiland neer, van waar hij zijn volk met wijsheid bestierde.

Onder zijn bewind stond de dapperheid der Hongaren hoog aangeschreven. Zulk eenen schrik verspreidde hare faam dat volgens de kronieken de vreemde volkeren deze woorden in hun gebeden laschten: "Van de pijlen der Hongaren, bewaar ons, Heer."

Arpad stierf in 907. Zijn volk begroef hem, zegt de legende, met groot rouwbetoon in de omstreken van Buda, op den oever van eenen stroom.

Arpad en de legeraanvoerders.

...Duizend jaren slaapt hij den slaap van 't graf in den grond dien hij voor zijn volk veroverde. Later bouwde men op zijn graf eenen tempel die Fehéregyháza genaamd werd. In het tijdvak der Turken werd die tempel vernietigd. Maar in 1907, bij de duizendste verjaaring van Arpad's dood, schreef de dankbare natie in eene wet dat in plaats van den tempel van Fehéregyháza er een nieuwe, prachtige zou gebouwd worden die de gedachtenis van den grooten veroveraar en de verknochtheid van 't nageslacht zal verkonden.

Uit het Hongaarsch naar Béla Dingha. X.

Kruisochters! gij moet nog niet vasten... maar gij moet ook boetvaardigheid doen. Vasten voor u is: verstervingen doen... overal het goede voorbeeld geven... naar de H. Mis gaan, en te Kommunie... uw «puntje» beter onderhouden enz. Loet ge het? — H. Jozef, bekom die genade voor alle Kruisochters!...

ONS EIGEN WERK.

Hieronder volgen nog enkele opstelletjes gekozen tusschen de vele aan de welke een prijs werd toegekend in den opstelprijskamp. De reeks gaat nog voort in de volgende nummers.

Oom Frits.

Een heel lief filmken! Bravo kleine!

'S ZONDAGS BIJ ONS THUIS.

Wij hebben thuis toch zoo een goede Pa en een goede Ma. Ik dank er Jezus toch zoo zeer om. Mijn Pa die leest dikwijls iets voor uit een boek, en dan moeten wij toch zoo hard lachen dat wij onzen buik moeten vast houden, want hij kan soms daar een woordje bij lappen en dan moeten wij lachen zulle!

's Avonds ga ik op Pa zijn schouders zitten en dan zeg ik, ju Lis! en dan is hij weg naar boven en daar legt hij mij dan in mijn zacht beddeken. Daar lees ik altijd mijn avondgebed en mijn drie Weesgegroetjes. Als dit gedaan is maak ik een kruisje en dan geeft Pa mij ook nog een kruisje en dan slaap ik zachtjes heel den nacht door.

Als het dan Zondagmorgen is gaat hij naar den pastorbakker en haalt daar dan vier worstbroodjes en dan maken mijn moeder en mijn zuster cacao en dan smullen wij goed van die lekkere broodjes en die goede cacao.

Nu is mijn Geschiedenis van Pa uit.

Maar nu moet er nog een van Ma komen. Ma wascht ons 's morgens, bereidt ons eten altijd. Zij verzorgt ons heel goed en ik zal Pa en Ma goed gehoorzamen en als ik groot zal zijn dan zal ik goed werken voor mijn moeder en mijn vader.

Een goedendag van uw kleine broer.

JOZEF RENDERS, S. H. S., 10 jaar,
St Camillustraat, n° 36.

Wilrijk.

O ja, vriend! groot is de oogst, en de werkheden zijn weinig. Bid God.

WAT IK WIL WORDEN.

Het is mijn grootste gedacht, mij voor eeuwig met God te verenigen, en om dit goed te vervullen heb ik besloten het klooster der Eerwaarde Paters Capucijnen in te treden en zoo mijn grootste wensch en dien mijner ouders ten uitvoer te brengen, daar zal ik priester of broeder worden.

Ook verlang ik vurig als broeder ofwel als priester-missionaris te vertrekken: alles is goed, waar ik maar werken kan voor Christus en ook om zooveel mogelijk zielen te winnen voor Hem die ons allen zoozeer heeft bemind; ook om zoo te zeggen de vuurtoorts Christi te zijn, zooals Franciscus Xaverius zegt, ook mijne zaligheid te bewerken door te lijden voor Hem, smaad en heen en haat te dragen, en zoo het wzen moet als martelaar te sterven, voor Hem en voor de bekeering der arme negers. Amen.

MAURICE J. S. H. S.

Dit werd beleefd; zou 't anders kunnen?

HET EERSTE PAKJE VAN KLEIN BROERTJE.

Groote Zus,

Broertje is nauwelijks 2 jaren oud. Op een onverwachte dag kwam moeder met een groot pak thuis. Wat zat er wel in? Zeker iets

78

moois! Moeder kon de zaak niet geheim houden. Ze opende het pak, en weet ge wat we zagen? Een geel satijnen jasje, donker bruin broekje, zwarte kousjes en bruine schoentjes. Wel, wel! hoe prachtig! Allen bewonderden die mooie stukken, en zagen ze met blinkende oogen aan. Onze kleuter, voor wien het bestemd was, speelde buiten met eenige andere kleinen. "Hé baasje," weergalmt moeders stem. In een oogwenk was ons rap kereltje de keuken binnen. Wat straalden zijn oogjes, en dat alles voor hem! Gauw moest hij 't pak eens aantrekken. Zijn snatertje hield geen oogenblik op. Ons kereltje leek een engel, zoo over van vreugde. Een gejuich weerklinkt. Vaders en moeders gelaat verhelderen. Onze gast blikt op, en zegt: "Nu ben ik wel de schoonste he!" Ja, ja, roepen allen. Ons ventje wrijft over het kostuum, en denkt: "Zijn er dan geen zakjes in." Wat een prettige dag beleefden wij. Nu werd het pak uitgetrokken, en zorgvuldig bewaard, tot men samen wandelen gaat. O wat verlangt onze bengel naar dien schoonen dag. Dag, groote Zus.

Uw Zonnelandkerke en Kruistochterke,
Gheluwe. RENE MASSCHELEIN.

Of ze er werkelijk kracht en leute van gehaald heeft, oordeelt ge maar zelf.

EEN OPTOCHT DOOR ONS DORP, WAARAAN IK DEEL GENOMEN HEB.

Eenige dagen voor Heilig Sacramentsdag waren al de schoolkinderen en ook ik neerstig bezig aan 't leeren, want ge moet weten dat er op dien dag een feestje was voor de Kruistochtertjes van St Joris Beernem en Oostveld, waaraan ik ook deelgenomen heb.

We konden al gauw ons liedjes en fabeltjes en stukskers, want we hadden er moed op. Nu op den dag zelve gingen we naar de Mis en naar de Heilige Communie, waarin we God vurig smeekten dat hij ons feestje zou zegenen.

Om 2 ure de Vespers waarin een klein doch schoon sermoentje gepredikt werd door den Eerweerden Pastoor van Beernem.

Dan trokken we stoetsgewijze naar de zaal en daar was er leute. Eerst werd er een stukje gespeeld door de Kruistochtertjes, die van Beernem, en dan door die van Oostveld. Daar werden nog vele dingen gespeeld die ik niet allemaal kan vertellen want mijn brief zou een geheel elle lang zijn. Daar werd om te eindigen een liedje gezongen waarin we God bedankten voor dit schoone feestje. Tegen dat het al gedaan was hadden we al grooten honger. We hebben dat alles thuis verteld en ze hebben hartelijk mogen lachen. Dood vermoeid kropen we in ons bed en we hebben er geheel den nacht van gedroomd.

Moge de Goede God dit feestje gezegend hebben en den bloei geven aan onzen Eucharistischen Kruistocht.

MARIA LEFEBRE, oud 13 jaar,

Aangenomene Meisjesschool,

St Joris-ten Distel.

KLEINGOED. — WIE VINDT HET?

Raadseloplossingen uit Nr 9.

41. — Botermelk,
42. — Niets. Iets.
43. — Leeuw. Eeuw.

44. — A X K E R
K L A N K
K A B E L
S M O U T
F L U I T
K E T E L
K L E E D
K E R E L

45. — Rest, mest, pest, best.

—:O:—

Raadsels.

47. — Met *b* dien ik om in te lezen; met *d* dien ik om af te drogen; met *k* ben ik goed; met *h* ben ik in de kamer.

46. — aan het schip.
. Hollandsche stad.
. niet groot,
. vogel.
. waar wij op wonen.
. lastdrager.
. kleur van de Europeanen.
. schaal om uit te drinken.
. verheugende gebeurtenis.
. jongensnaam.

De *s geven den naam op van een ambachtsman.

48. — Met *r* ben ik een dier; met *i* ben ik nog een dier; met *k* draagt mij de haan; met *d* houd ik water tegen.

49. — Met *k* hang ik in den toren; met *b* kan ik ongemeen zwaar zijn; met *s* gulpt de drank naar binnen.

Dans vier van Rostokop, Westcapelle.

50. — Noem een man die witten zonder verwen kan.

Dit laatste van Martha Jans.

N. B. — Raadseloplossingen moesten niet ingezonden worden.

VOOR LACHEBEKJES

DE LICHTZIJDE.

Mama (uit een brief voorlezend). — « Och, tante Mien is nu heelemaal doof. »

Betsy (blij). — « Dan hoef ik zeker geen versje meer te leeren voor haar verjaardag, nie moe? »

EEN GOED DIENSTMEISJE.

Dame. — « Gij zijt reeds achttien maanden als dienstmeid werkzaam; heb ge ook goede getuigschriften? »

Meisje. — « Ja zeker, mevrouw! een en dertig! »

OVERDREVEN KLACHT.

Bet (dienstmeisje). — « Wat zagen ze tegenwoordig toch over gebrek aan dienstboden. Ik, bijvoorbeeld, ben haast om de veertien dagen weer voor 'n anderen dienst beschikbaar! »

KINDERMOND.

Fransje. — « Wanneer sterven de menschen eigenlijk, oom? »

Oom. — « Als ze oud zijn, jongen. »

Fransje. — « Dan hoop ik, dat u niet oud wordt! »

OM NA TE TEEKENEN.

De groote vasten is een tijd van voorbereiding tot het feest van Paschen.... 't Is een tijd van boete en van gebed.... De gewaden van den Priester aan het altaar zijn paars.... 't Is de kleur van de boetedagen.

EVULGETUR
Averbodij, 20 Februariis 1925.
GUNMARS CRETS, abbas.

IMPRIMATUR
Mechlenke, 20 Februariis 1925.
J. THYS, can. lib. cens.

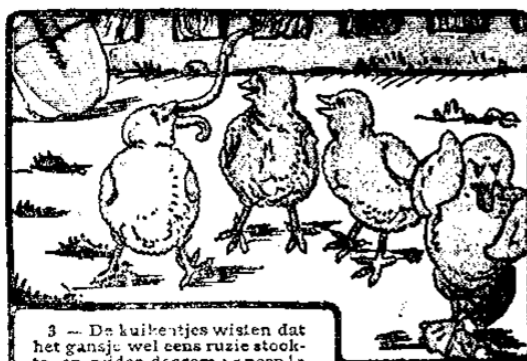
SLECHTE KAMERADEN VLUCHTEN!

1. — Drie kuikentjes speelden en sleurden met een aardworm.

2. — Daar kwam een gansje aangewandeld en vroeg of het samen met hen wat pret mocht maken.

3. — De kuikentjes wisten dat het gansje wel eens ruzie stookte, en zeiden daarom: «neen!»

4. — Maar het gansje wreeks zich; het beet den aardworm over, en de kuikentjes buit-

5. — den omver. 't Deed pijn! Toen liep het gansje naar Reineke Vos, en vertelde waar hij

6. — eenige kuikentjes kon snappen. Maar de Vos deed als of hij wat doof was; 't gansje

7. — moest alles nog eens wat luider zeggen, dicht bij zijn oor,» zei hij. Toen het argeloos

8. — naderbij kwam, snapte de wreedaard het bij den hals en vrat het op. O. F.

6 JAAR Prijs per nummer : 10 centiem. Per jaar 5 fr. 29 MAART 1925. — N° 13.

ZONNELAND

UITGAVE DER ABDIJ VAN AVERBODE.

TIJDSCHRIFT VAN DEN EUCHARISTISCHEN KRUISTOCHT

Eucharistische Kruistocht.

Ave Maria!

MAANDINTENTIE VOOR APRIL.

Jezus, zend ons helpsters voor de goede werken der parochie!

Kruistochterkes,

WAT zijn er toch gebeden noodig, nietwaar lieve vriendjes?... En 't is altijd maar tot de Kruistochters dat men zich wendt... Is Limburg in gevaar... 't is van: "Kruistochters, bidt voor Limburg!"... Moet er gebeden worden, voor de missiën... 't is van: "Kruistochters, redt uw zwarte broerkes uit Kongo!" enz.

Ah! vriendjes van Koning Jezus, hoe machtig moet toch uw gebed zijn! Welk vreeselijk wapen om het rijk van Jezus uit te breiden!

Deze week valt er nog te werken voor de kiezingen.

Zoolang de kiezingen nog geen plaats gehad hebben, moet ge al uw verstervingen, en H. Missen en Kommuniën opdragen voor de kiezingen.

Maar eens de kiezingen voorbij, neemt dan de intentie van Z. H. den Paus voor April.

Deze maand moeten we aan Jezus talrijke en yurige helpsters vragen voor de goede werken der parochie.

Nu zullen de meisjes-Kruistochters, Jezus' Bruidjes, wel blij zijn om die intentie. Maar ook de jongens-Kruistochters, Jezus' Riddertjes, zullen gaarne meebidden: Ze krijgen ook wel eens hun intentie. En gedurende deze maand, mogen zij er al eens bijvoegen: "Jezus, zend ook flinke helpers voor de goede werken der parochie".

Onze maandintentie.

Kruistochters!... ge zijt Jezus' apostels, nietwaar?... Ge werkt voor uw Koning... ge wilt dat Jezus Meester weze in uw dorp, in ons land, zelfs in de heele wereld.

Wat doet ge daarvoor?

Wel: ge bidt... ge doet verstervingen... ge gaat naar de H. Mis en te Kommunie... ge geeft overal het goede voorbeeld.

Dat is wel!... zoo zijt ge echte strijdertjes van Jezus' Rijk.

Maar luistert, Kruistochters!

Wanneer ge grooter zult zijn... dan zult ge toch allemaal Kruistochters blijven nietwaar?

— Ja, zeker... met Gods gratie.

— En Jezus' apostel, ook, nietwaar?

— Jawel!

— Maar dan zal Mr Pastoor u op de parochie heel dikwijls noodig hebben voor de goede werken der parochie... Zal hij dan op de groote Kruistochters mogen rekenen?...

Mr Pastoor zal u noodig hebben — als ge uit de stad zijt — om Catechismus te geven aan de kinderkes die naar geen goede scholen gaan... Hij zal Kruistochters noodig hebben om te bedelen voor de missiën... misschien voor het bouwen van nieuwe scholen of een nieuw patronaat... Kruistochters om goede gazetten en weekbladen uit te dragen... Kruistochters die willen zingen in de kerk... die het feestje willen aanleeren in het Patronaat of de Congregatie of voor den verkoop van de kaarten zullen zorgen... Kruistochters die willen naaiwerk verrichten voor de armen der parochie, voor de missiën, voor de arme kerken, enz., enz. (kijkt maar eens zelf rond op de parochie... ge zult nog vele andere goede werken vinden, waar Kruistochters-meisjes een handje kunnen toesturen).

Zeg, Kruistochterkes-Bruidjes, zal Mr Pastoor, of liever, zal Jezus u dan nog op uw post vinden om te helpen waar ge kunt?... of zult ge al uw vrijen tijd gebruiken om plezier te maken, en enkel voor u zelf te leven?... Dat ware niet waardig van Kruistochters... van strijders en apostels van Jezus' Rijk.

Deze maand zullen we elken dag in de H. Mis aan Jezus de gratie vragen later te mogen flinke helpsters worden voor de goede werken der parochie. Vraagt die gratie door de voorspraak van Maria, de Koningin der Apostels.

B. V.

Deze week: eerste Vrijdag. Zevende van de noveno der negen eerste-Vrijdagen. Kruistochters, het H. Hart van Jezus verwacht u!... Zult ge op uw post zijn?

DE TAS VAN DEN WITTEN BONZE

Vrij naar het Duitsch van A. Huonder S. J. — Geautoriseerde vertaling door Cato van Mechelen. (9)

Met kloppend hart klom hij naar boven. Hij werd een beetje angstig. Hij dacht aan de geschiedenis van den Bonze en den ketel. Er moest uit die tas eens plotseling een draak voor den dag komen om hem op te eten! Hoe dikwijls had hij met een heimelijke vrees naar de gouden en groene draken gekeken met de gespleten vuurtongen, gelijk er zoovelen in den tempel waren afgebeeld. Brrr... als er nou toch eens zoo'n beest in die tas zat!

Maar de nieuwsgierigheid was nog sterker dan de vrees. Hij klom een sport hooger en luisterde even. Hij hoorde niets dan de regelmatige ademhaling van den ouden man. Nog twee sporten en hij was boven. Weer eens geluisterd, alles bleef stil. Hij boog zich toen over het altaartje en kon nu alles duidelijk zien. Op de bovenste kroonlijst stond een aardig gekleurd kastje met schuiven. Daarop stond een soort van driehoek met drakenkoppen versierd en daar bovenop, in een netje van zilverdraad, een bloedroode, buitengewoon groote tas met een deksel. Was dat nu het familiegeheim? Wat zou er toch in zitten? Zijn hartje bonsde, toen hij de hand uitstak om het deksel op te lichten. Het zat vast. Dan zou hij de tas maar eens mee naar beneden nemen om ze op zijn gemak te bekijken. Hij pakte den kleinen metalen driehoek, hield hem voorzichtig tegen zijn lijf gedrukt en begon langzaam naar beneden te klauteren. Hij was al in het midden van de ladder gekomen, toen zijn wijde mouw over één der porseleinen vaasjes streek, die op een vooruitstekend gedeelte van het altaar stonden. Het viel op den grond in scherven. Met een kreet van schrik ontwaakte de Samurai en sprong recht. "Wat gebeurt er?"

De jongen was ondertusschen vlug naar onder geklommen en stond nu verlegen in een hoek. De tas hield hij in een plooi van zijn kleed verborgen.

"Haru," riep de oude man, "wat is er gebeurd?"

"O, Didi, niet boos zijn; er is een kleine vaas gevallen."

Nu pas zag Grootvader de ladder en hij begreep alles.

"Wat stopt ge daar weg? Zou het werkelijk..."

"Ja, Didi, ik heb de tas van den witten Bonze naar onder gehaald."

(*) Verboden nadruk.

"Heilige Boeddha! Kind, wat hebt ge gedaan?"

"Maar Grootvader, ge hebt toch zelf gezegd, dat ge die tas wel graag eens van

Was dat nu het familiegeheim? Wat zou er toch in zitten? Haru's hartje bonsde toen hij de hand uitstak om het deksel op te lichten.

dichtbij zoudt bekijken. Daarom heb ik ze voor u gepakt. Hier, nu kunt ge ze eens goed zien." (Wordt voortgezet.)

Kruistochters! bidt voor de Klezingen! Gebruikt uwe machtige wapens voor 't Rijk van Koning Jezus!

MIEKEN.

Woorden van Frans Bresseleers.

Muziek van Fr. Lenaerts.

Tin - ge - lin - ge - ling! 't Bel - le - ken bij Mie - ken ging. Mie - ken

deed het deur - ken o - pen, En ze zag de ben - gels loo - pen, «Wat!» riep Mie - ken, «bel - ken -

trek!» «Houdt uw moe - der voor den gek!»

2.

Tinge-linge-ling!
't Belleken al weerom ging.
Mieken speelde nu «de doove»;
Maar ze trok heel stil naar boven:
«Wacht!» zei Mieken, «keert ge weer,»
«'k Giet een emmer water neer!»

3.

Tinge-linge-ling!
Plof! het water neerwaarts ging.
Ei, de bengels van daaronder,
Kregen 't water op hun donder,
«He!» riep Mieken, — «keert ge weer,»
«'k Giet dan nog een tweeden keer!»

ONS EIGEN WERK.

Hieronder volgen nog enkels opstelletjes gekozen tusschen de vele aan dewelke een prijs werd toegekend in den opstelprijskamp. De reeks gaat nog voort in de volgende nummers.

OOM FRITS.

Tafereeltje!

HET NIEUWE BROEKJE VAN ONS CHARELTJE.

Chareltje, mijn kleinste broerke, van 2 1/2 jaar, kreeg vandaag een nieuwe broek aan. Eerst stond hij verbluft te kijken, maar toen begon hij te kraaien van pret.

Eensklaps liep hij naar de kast; moeder fluisterde vader al in 't oor: "Wat zou ons kapoentje nu weer gaan uitzetten?" En zie! Wat haalt hij daar te voorschijn? Het zijn twee schelen: een van den aardappel- en een van den vleeschpot. Hij gaat voor moeder staan, die hem de broek bezorgd heeft en begint met de schelen tegen elkaar te slaan, dat het een aard heeft. Daarna legt hij ze op een stoel en gaat naar zijn speelgoedbak, neemt er zijn trompet uit en recht zich voor vader, die hem Bretellen gegeven heeft en begint te blazen, te blazen dat het door gansch het huis klinkt.

Toen legde hij zijn trompet weerom neer en ging naar grootmoeder, gaf haar een dikken kus en zei al stotterend: "Grootmoe, ik geloof dat gij tegen moeder gezegd hebt, dat zij dat moest koopen, is 't niet?" Grootmoeder knikte al lachend. Toen zei het kleuterke: "Groottemoe, als ik groot zal zijn, krijgt gij van mij een schoone jak." En grootmoeder, geroerd door dien eenvoud, kreeg tranen in de oogen van geluk.

LOUIS VAN DEN BOSCH, groep A.
St Bernardsche steenweg, 144, Hoboken.

'n Gelukkig dag uit het leven van een weesje.

Lieve Oom,

Gaarne genoeg zou ik u ook eens vertellen dat ik gedurende de vacantie naar de zee geweest ben, maar 'k zou een klein leugentje

doen; daar ben ik niet naartoe geweest maar wel ieven elders en ge zult toch ook wel gaarne weten, nietwaar Oompje, waar naartoe, kwestie verneemt ge nog geen beetje nieuws er mee dat ge gaarne hoort. Ik ben een weesje van 't gesticht van Zevecote en ge moet weten, gedurende onze verlofdagen, mochten we al te samen een uitstapke doen naar Pitthem, daar is 't moederhuis van onze Zusters. Wel, wel, we waren vroeg wakker, zelfs de kleinsten lagen al ne keer uit te piepen wanneer ze zouden mogen opstaan. Eindelijk klonk het belletje en g'hadt dat moeten zien.... De bedden waren vlug leeg. Eerst dan naar de H. Mis en ter H. Tafel om den dag wel te beginnen en dan naar huis voor het ontbijt dat ook al gauw gedaan was, want we hadden al t'hoop niet veel honger. Daar kwamen de auto's af die ons zouden voeren; nog een minuut en we waren weg met den wip wip die ons al ras voor de deur van 't klooster bracht te Pitthem. Och wat waren we daar welgekomen door de Zeer Eerwaarde Moeder en al de goede Zusterkens. Voorzeker, weet ge dat nog niet, beste Oompje, en ja, ze gaan weldra naar den Congo om de zwartjes ginder te helpen en hun zieltjes wit te maken en ze zingen daar zulk een schoon liedje van. Wie weet, Oompje, of ik later ook niet mag mee gaan!.... Nu ben ik nog te klein. Onze dag is ginder goed voorbij gevlogen en 's avonds bracht de auto ons weer thuis en we moesten dan naar bed en 'k droomde 's nachts van de congoleesjes die door de Zusterkens van Pitthem nu ook den goeden Koning Jezus hadden leeren kennen en gerne zien. Dag Oompje, tot later, tot er nog eens een prijskampje gegeven wordt.

Uw nichtje,

ELZA VAN WALLEGHEM, 12 jaar.

Zevecote klooster.

OVERLEDEN KRUISTOCHTERS. ✠

Jezus heeft een van onze voorbeeldigste kruistochtertjes tot zich geroepen:

Louisa Van Lankveld, overleed te Machelen (Brabant), zeer godvruchtig in den Heer. Ze was 14 jaar oud.

De onschuld harer ziel lag te lezen op haar vreedzaam gelaat.

Louisa werd bemind in huis, op school, maar nog meer door Jezus die haar zeide: kom en volg mij.

De medekruistochters woonden den plechtigen lijkdienst bij, vergezelden hun vriendinnetje naar hare laatste rustplaats en lieten 3 H. Misen zingen tot lafenis harer ziel.

Biddt voor haar en zij zal voor U bidden.

Te Appelsterre-Eychem overleed, op 27 Februari 11., Mariette Lauwaert, bijna 14 jaar oud.

Deze vurige Kruistochter beminde Jezus toch zoo zeer; geen dag ging voorbij of ze wilde, als 't eenigszins zijn kon, Jezus in haar hart ontvangen; in al de goddelijke diensten was

zij, als voorbeeldig Kruistochter op haar post. Aan Maria was ze toegewijd, en ze vereerde Haar met oprecht kinderlijke liefde.

Ze bleef zoo schoon, zoo zuiver, zoo braaf! — Als een schoone bloem waardig te bloeien in 't hemelsch paradijs.

Lang heeft de ziekte haar gekweld, maar alles verdroeg ze verduelig. Haar herkenningsteeken hing aan haar ziekbed, steeds voor haar oogen en veel dacht ze binst haar ziekte aan den Kruistocht. — Een harer verlangens op de laatste dagen van haar leven, was maar gauw 14 jaar te mogen worden om een stap verder te kunnen gaan op de Kruistochtersabane, om bij groep B te mogen ingelijfd worden... Maar Jezus wilde haar bij Hem om het trouwe kind nog vroeger te beloonen.

Haar afsterven is een offer voor onzen Kruistocht; een schoon voorbeeld moeten we missen; maar nu hebben we een voorspreekster in den Hemel!

(Ingezonden.)

Jezus, Maria, Jozef! (Afl. van 7 j. en 7 quadr.)

OM DEN PRIJS.

Oplossingen der prijsraadsels van ZONNELAND-ALMANAK 1925.

1. — Raadsel.

V E R R A A R W E R E
 O O M A L R E E
 O M V U L S E L U R
 N V A T L I F K
 N U T A R B
 A A L R E E
 A L S E E D
 R E L I K I
 W L I A I E T E
 E R P R E E K T E N
 R E N R E E N D
 K E R K B E D I E N D E
 E E M E N K I
 R E E R R E E K
 H E L M O H E B A K E
 A L L E R H E I L I G E N
 E D E N E I X K E E S
 R E N L L E T
 E N B I K N A
 N H A G E L F
 E K E R E N
 E I K E N S T A F

2. — Raadsel.

GENT HAAG SCHE POST
 GENT SCHE HOO GE SCHOOL
 POST GE BOUW
 SCHOOL

3. — Raadsel.

L O O N N A A R W E R E
 O O M A L R E E
 O M V U L S E L U R
 N V A T L I F K
 N U T A R B
 A A L R E E
 A L S E E D
 R E L I K I
 W L I A I E T E
 E R P R E E K T E N
 R E N R E E N D
 K E R K B E D I E N D E

4. — Raadsel.

Rome — om — me — er — Re — moe — eer —
 roem — More — moer — rem — mor — San-Remo.

5. — Rebus.

De prachtige E. K.-reeks van Speybreuck wordt
 voor onze vurige Kruisochters op postkaarten ge-
 bracht.

6. — Rebus.

Zalig Trezeken laat veel roosjes op haar kin-
 dertjes regenen.

PRIJSWINNERS.

No 1 : 10 PRIJZEN.

Mr Piet Van Lieshout, Instituut St Maria,
 Uuybergen (bij Bergen op Zoom, Holland).
 Mej. Maria Torts, Waverstraat, No 3, St Ka-
 thelijne-Waver.
 Mr Henri Recollet, Akkergemlaan, 61, Gent.
 Mr Marcel Verpoestens, Baarle-Drongon.
 Mr Jan Leyman, Kattestr., 14, Audenaerde.
 Mej. Lea De Loof, Eede 866, Haeltert.
 Mr Omer Vernack, Palingstr., 3, Oost-Roos-
 beke (West-Vl.).
 Mej. Antoinette Poorters, Boschstr., 20, Ha-
 mont.
 Mej. Rosa Wouters, Meisjesschool, Averbode.
 Mr Emiel Stercke, School der E. Broeders,
 Overijssche.

No 2 : 5 PRIJZEN.

Mr Ivo Coppens, Assels, 40, Gent.
 Mej. Rosa Smeers, Boeshoven bij Borgloon.
 Mr Lodewijk Van Bremt, Wijk het Vinneke,
 steenw naar Thisselt, No 1, Ramsdonck.
 Mr Roger Couckuyt, Mandelstr., 24, Wacken
 (W. Vl.).
 Mr Cypers Jozef, Weezenhuis H. Familie,
 St Jansstr., 74, Herenthals.

No 3 : 10 PRIJZEN.

Mej. Marie Irmine V. D. Steen, Impe (Lede).
 Mr Gerard De Mets, Normaalsch., Oostacker
 (Lourdes, Gent.).
 Mr Jozef Pauwels, Lange Vestingstr., 67, St
 Andries (Brugge).
 Mr Walter De Noyel, Veldstr., 22, Duynber-
 gen a/Zee.
 Mr Albert Dujardin, Oude Kerkweg, 2, Ak-
 kergem (Gent).
 Mr Florent Vanryckegem, Veldstr., Coucke-
 laere.

Mr De Vis Lievin, Gest. der H. Familie, He-
 renthals.
 Mej. Suzanna Van Bogaert, Hollebeek, 16,
 Cruybeke.
 Mr Felix De Schrijver, St Jozefsgesticht,
 Stropkaal, Gent.
 Mr Emiel Heynincq, Schoutestr., 4, Mechelen.

No 4 : 5 PRIJZEN.

Mej. Magdalena Goris, Meisjesschool, Testelt.
 Mr Jacob Verhoeven, Terv. st. weg 81, Hof-
 stede (Mechelen).
 Mr C. Saelens, Groote Steenweg, 650, Oude-
 God (Antwerpen).
 Mr Gerard Roose, Statieplein, Thielt.
 Mr Honoré Claeys, Maagdenstr., 28, Brugge.

No 5 : 15 PRIJZEN (slechts 10 sluitende op- lossingen kwamen binnen).

Mr Will. van Herwijnen, Tulpstr., 102, Til-
 burg (Holland).
 Mr Modeste Schaumburg, H. Familiegest.,
 Herenthals.
 Mej. Anna Ansems, Hulte D. Gilze (Holland).
 Mej. Maria Goddeiris, Oostroosbeekstr., 126,
 Ingelmunster.
 Mr André Monthaye, Student IJperstr., Sta-
 den.
 Mr Paul Casier, Roeselaerstr., 61, Wevelgem.
 Mr Rafaël Arijis, Kerkstr., Waesmunster.
 Mej. Maria Maes, Onderwijzersstr., 1, Hobo-
 ken.
 Mr Jozef Michiels, Stevensvennen, 23, Lom-
 mel, Delindry.
 Mej. Marietta Terchies, Kroonderstr., 33,
 Borgloon.

No 6 : 15 PRIJZEN.

Mr Leo Deckers, Begijnhof, 1, Schuurhoven
 (St Truiden).

ZONNELAND

Mr Edward Coppens, Kostschool Eikenburg, Eindhoven (Holland).

Mr André Schelstraete, Varendries Hoogstr., 131, Drongen.

Mejuffrouwen Clara en Ada Cornillie, Handstr., 59, Yper.

Mej. Van Hove Ursula, Schrickstr., 131, Schriek.

Mej Magdalena Withouck, Brugstr., 62B., Hulste (Kortrijk).

Mr Cyriel Pieck, Leuvenchessteenw. Assent.

Mej Yvonne Gilles, Geldenaekschevest, 86, Leuven.

Mr Roger Marijns, Koningstr., 19, St Amanda-berg (Gent).

Mr Gerard Van Maele, Groenstr., Oost-Nieuwkerken.

Mr Spaendonck, Bredasche weg D62, Rijsen (Holland).

Mr Gustaaf Meire, Normalist, Oostacker (Lourdes).

Mr Raoul V. D. Walle, Ledeghemstr., Dadi-zele.

Mr Gon Van Hedel, Choorstr., 7, 's Bosch.

Mej. Irma Kaes, Vieruitersten, 32, Wachte-beke.

KLEINGOED. — WIE VINDT HET?

Raadseloplossingen uit No 12.

56. — Wie laatst licht, best licht.

57. — Raadsel.

58. — Pop, pap, pijp.

59. — Koekoek.

60. —
 V E E R
 V E E R
 V E E R
 V E E R
 E

Raadsels.

61. — Wie kan uit het woord :
 EVERZWIJN minstens ZES-
 TIEN woorden vormen?

62. — Wie kan dit lezen?
 beide vindt leert
 wie iets mate.
 beide

63. — Mijnheer niemand en mijnheer iemand
 gingen in een kamer; een weinig later
 kwamen iemand en niemand er weder uit.
 Wie was er toen nog in?

64. — Ik ben een verzamelaarswoord, en ben
 een regen van God voor brave ouders.
 Mijn naam heeft 6 letters :
 2, 4, 3, 1 pluimt uit een fabriekschouw;
 2, 3, 4, 5 welriekende bloem;
 4, 3, 2 heeft iedereen die hooren kan;
 1, 4, 3, 2 in iedere kerk;
 5, 6, 2, 4, 3, 1 deeltje van een kaart dat
 kan afgescheurd worden.
 1, 3, 4, 2, 6, 5 hebben meest alle zieken;
 1, 4, 6 hebben de varkens tot woonst;
 2, 4, 1 heeft iedere vrouw;
 1, 3, 5, 6 heeft iedereen noodig om te
 leven.

65. — * * * * heeft ieder mensch
 * * * * voorzetsel.
 * * * * een wreede vervolger der Christe-
 * * * * een groote menigte. (nen.
 Al deze van Joris Callant, Beveve.

« Bij den Kindervriend ».

Het kerkboekje « Bij den Kindervriend »
 wordt herdrukt. Deze nieuwe oplage zal
 eerst in Mei van de pers komen. Onze
 E. K. propagandisten gelieven ons nog wat
 geduld te hebben. Deze nieuwe uitgave
 wordt geïllustreerd door J. Speybrouck.

Waar is de schipper?

OM NA TE TEEKENEN.

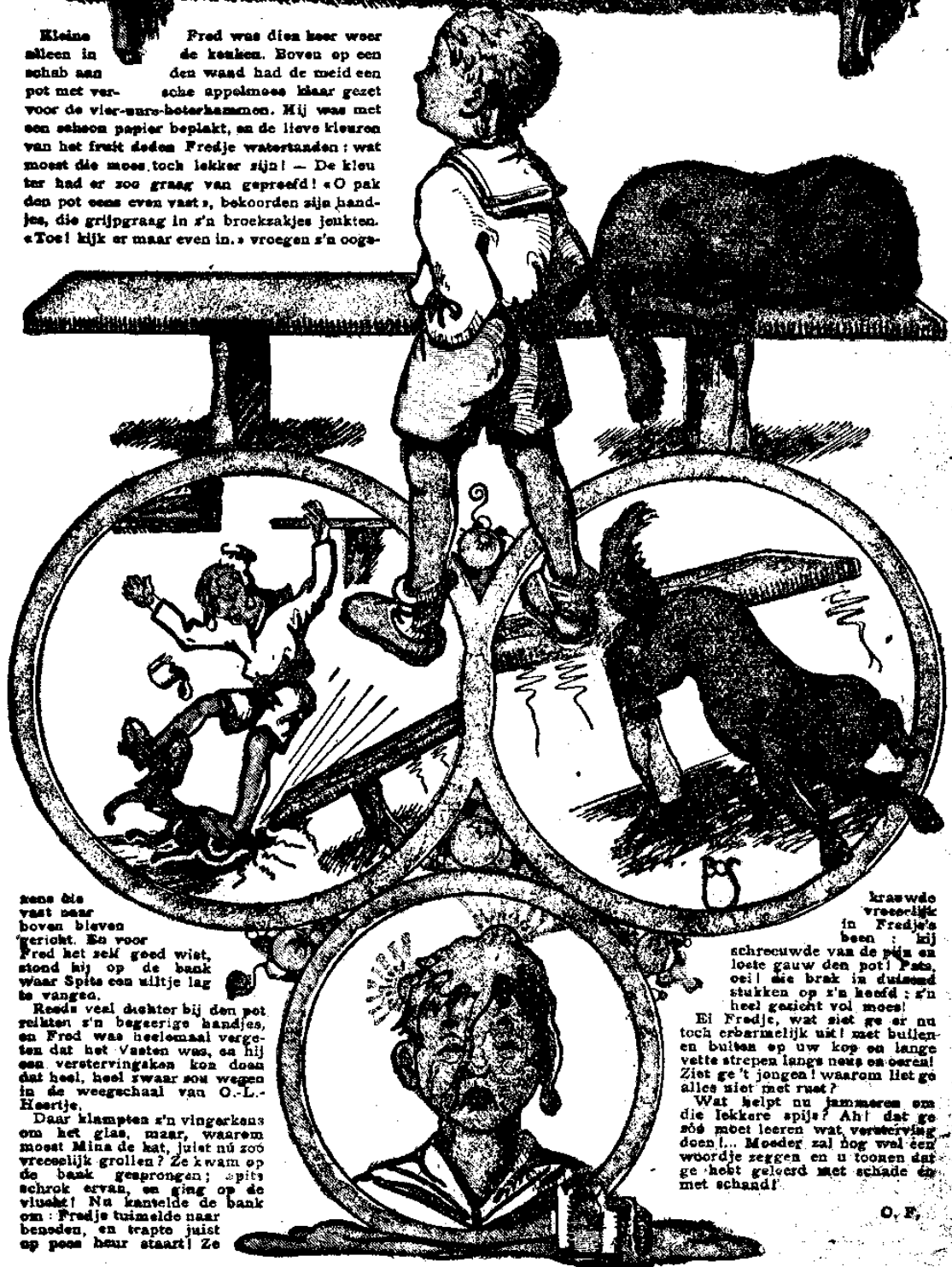

Een lekkerbekje gestraft!

Kleine
alleen in
schab aan
pot met ver-
voor de vier-uurs-boterhammen. Hij was met
een schoon papier beplakt, en de lieve kleuren
van het fruit deden Fredje watertanden: wat
moest die moes toch lekker zijn! — De kleu-
ter had er zoo graag van gepreefd! «O pak
den pot eens even vast», bekoorden zijn hand-
jes, die grijpgraag in s'n broeksakjes joukten.
«Toe! kijk er maar even in.» vroegen s'n ooge-

Fred was dien heer weer
de keuken. Boven op een
den waad had de meid een
sche appelmoes klaar gezet

rens die
vast naar
boven bleven
gericht. En voor
Fred het zelf goed wist,
stond hij op de bank
waar Spits een uiltje lag
te vangen.

Reeds veel dichter bij den pot
rukten s'n begeerige handjes,
en Fred was heelemaal verge-
ten dat het Vasten was, en hij
een versterkingsken kon doen
dat heel, heel zwaar zou wegen
in de weegschaal van O.-L.-
Heertje.

Daar klampten s'n vingertjes
om het glas, maar, waarom
moest Mina de kat, juist nu zoo
vreesselijk grollen? Ze kwam op
de bank gesprongen; spits
schrok ervan, en ging op de
vlucht! Na kantelde de bank
om: Fredje tuimelde naar
beneden, en traptte juist
op een uur staart! Ze

krauwde
vreesselijk
in Fredje's
been — hij

schreeuwde van de pijn en
loste gauw den pot! Pats,
oel! die brak in duizend
stukken op s'n hoofd: s'n
heel gezicht vol moes!

Ei Fredje, wat doet ge er nu
toch erbarmelijk uit! met bullen-
en buiten op uw kop en lange
vette strepen langs neus en oeren!
Ziet ge 't jongen! waarom liet ge
alles niet met rust?

Wat helpt nu jammeren om
die lekkere spijs? Ah! dat ge
sds moet leeren wat versterking
doet!... Moeder zal nog wel een
woordje zeggen en u toonen dat
ge hebt geleerd met schade en
met schand!

O. F.